

Constantin PARASCHIVESCU

Puntea poveștilor

Surpriză la Teatrul Țândărică, pentru cine n-a mai fost la sediul din Piața Lahovary de vreo doi ani: trecerea din foaier în sala de spectacol se face pe o punte de lemn, ca dintr-un tărâm în altul. Din tărâmul realității în cel al poveștilor. Și scaunele din sală au fost înlocuite cu niște bănci prelungi, care fac parcă mai accesibile mișcările. Ale copiilor, în primul rând.

Și trecând noi puntea, într-o abia mijită seară de martie, am dat de povestea lui **Tom Degețel**. O versiune a poveștii scrisă pe la jumătatea secolului XIX de P. J. Stahl și publicată în mai multe ediții la Paris, tradusă și editată pentru prima oară la noi, cu ilustrațiile originale, în 2000 la editura Vox. Acolo sunt anunțate „Nemaipomenitele pățanii și uimitoarele isprăvi ale lui *Tom Degețel* cavaler al Mesei Rotunde“. Noi asistăm la pățaniile și isprăvile minusculului personaj până la curtea regelui Arthur, care patrona legenda masă a cavalerilor, selectate după P. J. Stahl în scenariul regizorului Daniel Stanciu, care a fost interesat îndeosebi de originea miraculoasă a nemaipomenitei fapte și vulnerabilitatea situațiilor prin care trece în raport cu toți ceilalți și cu o desfășurare normală a lucrurilor. Riscuri și primejdii reale, cu alunecări în oala ce-o să fiarbă pe foc, în gura unui rechin monstruos, multe altele neprevăzute, gafe, mirări, inadvertențe, licăriri de gingășie, admirație. Un cortegiu de sentimente diverse în măsură să reflecte reacțiile oamenilor obișnuiți față de acest miracol și să elogieze virtuțile morale. Un confrate mai celebru, Charles Perrault, el însuși autorul unei povești despre Degețel, era de părere că virtutea nu poate fi gustată în abstract de copii, ci trebuie să le fie administrată în doze mici, abil învăluite în ficțiune. Ceea ce autorul spectacolului a intuit inspirat, cu bogată fantezie, alternând senzaționalul și umorul cu o autentică poezie.

Micul Tom se mișcă vioi, pune neașteptate întrebări și răspunde isteț când e, la rândul-i, întrebat, și ademenește la propriu închipuirea prichindeilor din sală, bucuroși să vadă o creatură mai mică decât ei și gata parcă s-o pipăie. Meritul e în mare parte al interpretei-mânuitoare Liliana Gavrilescu, precisă și expresivă în mișcări, cu o voce cristalină de flaut. Sunt scene de virtuozitate reală unde plastica (Delia Ioaniu), jocul de lumini (Gheorghe Vasile) și muzica (Dan Bălan) se îmbină fascinant (în conturarea boltii cu stele, sau a adâncului enigmatic al apelor), altele pe unde flutură *Zâna Zânelor* invocată de vrăjitorul *Merlin* (Marin Fagu), casa modestă a *părinților lui Tom* (Victor Bucur, Petronela Purima), palatul cu *frumoasa regină* (Grațela Ștefan). Că uneori mi s-au părut mie prea gălăgioase dialogurile și nu prea clare unele situații (travestiul părinților), n-are nicio relevanță față de atenția și curiozitatea cu care urmăresc prichindeii aceștia frumoși și puri de la Țândărică povestea micului Degețel ce i-a surprins și încântat. Vor înțelege mai târziu tâcul vorbelor lui Stahl din cârticica scrisă pe la 1850: „Aflați că nu mărimea și puterea îl fac erou pe cineva“.

Teatrul Țândărică – Tom Degețel după P. S. Stahl. Scenariul și regia artistică: Daniel Stanciu. Scenografia: Delia Ioaniu. Muzica: Dan Bălan. Cu: Liliana Gavrilescu (*Tom Degețel*), Grațela Ștefan (*Regina* și *Vagabondul I*), Victor Bucur (*Regele* și *tatăl lui Tom*), Marin Fagu (*Vrăjitorul Merlin*), Paul Ionescu (*Buțnița* și *Bucătarul*), Petronela Purima (*Mama lui Tom*), Claudiu Iordan (*Vagabondul II*), Dragoș Toma (*Pescarul*). Data premierei: 21 martie 2007.